

КАК ШЕЛІМУ ЯЗДИЛ МРАВКА ТАТСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Иван Троянски, 1976

chitanka.info

Живеех със семейството си в една нисичка, вехтичка колиба. Една греда на колибата ми изгни и малко ѝ трябваше да рухне. „Докато тази греда не се е съборила на главите ни — помислих си веднъж, — ще ида в гората и ще отсека нова.“

Взех брадвата, отидох при съседа и му поисках магарето. А съседът рече:

— Ех, Шелму, моето магаре си убоде крака, куца, не мога да ти го дам.

Какво друго можех да сторя, освен да нарамя брадвата и сам да се запътя към гората. Денят беше горещ и задушен, аз се уморих и поседнах да си отдъхна под едно дърво. Огледах се наоколо и видях един грамаден мравуняк, който гъмжеше от мравки. Всички работят усърдно, трупат храна за зимата. Гледам всичко това и виждам — дано и вашите очи видят такова нещо! — една мравка влачи към мравуняка умрял вол.

— Кълна се в баща си — думам си, — тази мравка струва колкото десет магарета! Размотах въжето и се опитах да го нахлуя на шията на мравката. А мравката — ама че мравка! — така ме ритна, че наведнъж три зъба ми изби. Да онемееш, ако те лъжа! Дори изкрещях от страх. Сетне се опомних и гледам: мравката ме отхвърлила на двеста крачки. Лежа в праха и не мога да се надигна. Но веднага си спомних, че гредата в колибата може да се събори върху децата. Станах, разтреперан от страх, и отново се приближих до проклетата мравка, за да я оглависам. Този път господ се смили над децата ми. Когато мравката вече натикваше вола в мравуняка, аз хвърлих въжето на шията ѝ, възседнах я и препуснах към гората. А мравката, оказва се, можела не само да ходи, но и да лети. И когато размахах края на въжето, за да я шибна, тя разпери криле и ме издигна в небето. Да онемееш, ако те лъжа! Не усетих дори кога мравката ме занесе през девет планини в десета, чак в гъстата Самурска гора.

А сега слушай по-нататък. Като слязох от мравката, завързах я за един грамаден стар дъб, а сам спокойно навлязох навътре в гората, за да намеря дърво за греда. Открих подходящо дърво и започнах да го сека. Ударих един-два пъти с брадвата и изведнъж чувам някакъв шум. „Ех — викам си, — тази мравка е забъркала нещо!“

Затекох се към мястото, където завързах мравката, и гледам: тя изтръгна дъба с корените, лети насам-натам и не може да се измъкне

от гората — пречат ѝ дърветата. Без много-много да му мисля, скочих на гърба на мравката и тя заедно с мен и дървото полетя в небесата.

Мравката ме понесе над морето, над планините, над горите и полята и на края кацна на площада сред един голям град. Оказа се, че това е град Тебриз. Всички жители, от мало до голямо, се юрнаха от къщите, за да ни погледат. Най-отпред стояха векилите и везирите на тукашния падишах, а вдясно от навалищата — кокалестият падишахски палач с червена чалма. В ръка държеше гола сабя. И ето палачът размахна сабята и се хвърли срещу нас — срещу мен и моята мравка. Да си призная, толкова се уплаших, че за някое време изгубих и ума и дума. „Ох — мисля си, — децата ми останаха сирачета!“

Ала стана това, което трябваше да стане: мравката се ядоса на палача и го глътна заедно със сабята и чалмата. Видяха това падишахските векили и везири и много се уплашиха. Помислиха, че съм някакъв дух или магьосник. Както си бяха уплашени, те се приближиха до мен, коленичиха и започнаха да целуват съдраните ми прашни калеври.

— Ох-ох, велики магьоснико, молим ти се, съжали ни, съжали хората ни и града ни! — замолиха се векилите и везирите.

Само им кимнах. Нищо не можех да кажа — бях онемял. Тогава те ме взеха на ръце и ме понесоха право към падишахския дворец. Падишахът се зарадва от моето появяване, ох, как се зарадва! От радост ме тури да седна на най-почетното място, до дясната му ръка. Слугите мигновено сложиха богата трапеза. Какво само нямаше там! И най-хубави гозби, и вино, и шербет. Падишахът взе да ми пъха в устата най-тлъстите парчета месо, да ме пои с най-вкусните вина.

Три дни и три ноци скришом от семейството си пирувах в двореца на тебризкия падишах. Когато се наядох и напих, запях песните на Мардахай-Овшолум. И те много се харесаха на всички.

На четвъртия ден падишахът ме покани при себе си. Повика също векилите и везирите. Влязох и гледам: отдясно на падишаха седи млада девойка. Прелестта ѝ не може да се сравни с нищо, по хубост съперничат на луната и звездите.

— Почтени Шелму — казва ми падишахът и ниско се покланя, — за това, че ти съжали нашия град и нашите хора и не ни причини скръб, а, напротив, стана мой гост и седна на трапезата ми, давам ти

дъщеря си за жена. Много сватовници дохождаха при мен, но на никого не я дадох. А на теб ще я дам, късметът е твой, вземай я.

Каза всичко това падишахът и чака какво ще отговоря. Аз пък мълком гледам хубавицата и си мисля: „Какво ще правя с падишахската дъщеря? Тя е разглежена с вкусни ястия и разкошни рокли. А в моята колиба мишките цяла нощ тичат по полиците и не могат да намерят коричка хляб. Повече мъка, отколкото радост ще имам с тази хубавица. Като цветче ще залинее от глад и тъга и след няколко дни ще умре. И освен това ще се разбира ли с жена ми Саро? Ще започнат една друга да си скубят косите и ще ме опозорят пред целия ни древен град. Пък и какво ще се промени, ако се оженя за дъщерята на падишаха? Както си бях сиромаш, така и ще си остана, и ако ми потрябва магаре, пак трябва да се моля на съседа. Да се осланям на мравката е опасно: някой ден ще ме утрепе и ще остави децата ми сирачета.“

И тогава казах на падишаха:

— Бъди жив и здрав, добри ми падишах, но нека дъщеря ти си остане при теб. А на мен по-добре ми подари едно хубаво магаре. Магарето ми трябва повече от дъщеря ти.

Падишахът и приближените му се учудиха, като чуха думите ми, и дълго не можеха да повярват на ушите си. Но сетне много се зарадваха:

— Изберете най-доброто магаре, метнете му най-скъпия чул и го дайте на Шелму! — заповяда падишахът.

Слугите доведоха най-хубавото магаре, метнаха му скъп чул и ми го дадоха. Възседнах животното и всички жители на Тебриз с радост и веселие, с музика и танци ме изпратиха чак до градските порти. Да онемееш, ако те лъжа!

И ето ме, възседнал магарето, стигнах жив и здрав до родния праг. А що се отнася до федата, сега всичко ще бъде по-лесно: нали си имам магаре. Ако искам, ще го водя, ако искам, ще го яздя, ако искам, греда ще си донеса!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.